

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/211/2014
Identifikačné číslo spisu:	1108220937
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1108220937.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu W.. V. B., Q., bývajúceho v J., L. X. č. W./6, zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Kutlíkova č. 17, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C/113/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. januára 2014 sp. zn. 6Co/682/2013 a 6Co/683/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) z 11. septembra 2013 č. k. 10C/113/2008-117 o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy a ďalších nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti žalovanej za nesprávny úradný postup, resp. za zásah do jeho osobnostných práv. Zároveň potvrdil aj uznesenie súdu prvého stupňa z 8. novembra 2013 č. k. 10C/113/2008-129, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, a rozhodol, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou poukazujúc na to, že i podľa jeho názoru žalobcovi nevznikol ani nárok na ochranu osobnostných práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a ani nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Aj keď v dovolaní uviedol, že ním napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, z obsahu dovolania je zrejmé, že ním napadol potvrdzujúci výrok o potvrdení prvostupňového rozsudku (teda nie aj výrok o potvrdení prvostupňového uznesenia o poplatkovej povinnosti, majúci inak charakter uznesenia). Žiadal, aby

dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu (v dovolaní napadnutom rozsahu) ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil vadou konania spočívajúcou v odňatí mu možnosti konať pred súdom, ďalej tzv. inou vadou konania a nesprávnym právnym posúdením veci. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že rozsudkom prvostupňového súdu v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nebolo rozhodnuté o jeho nárokoch uplatnených v petite žaloby pod bodmi 2, 3 a 4, pričom súdy tento svoj postup nijako neodôvodnili. Ďalej za odňatie možnosti konať pred súdom považoval aj to, že súdy upravili jeho žalobu tak, že mu zakázali žalovať sudkyňu JUDr. Dagmar Buchalovú ako pôvodcu difamačných výrokov, a že odvolací súd v rozpore s § 213 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), mu neumožnil vyjadriť sa k použitiu ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré dovtedy nebolo použité a na prejednanie veci nenariadil pojednávanie.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), príslušný na konanie o dovolaní podľa § 10a ods. 1 O. s. p. skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Za zjavne neopodstatnenú považoval dovoláciu námietku o odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom tým, že súdy v základnom konaní odmietli prejednať ním uplatnený návrh, resp. že nerozhodli o jeho nárokoch uplatnených v petite žaloby pod bodmi 2, 3 a 4. Z výroku rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby v spojení s potvrdzujúcim výrokom rozsudku odvolacieho súdu, ako aj z odôvodnení oboch týchto rozhodnutí, je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že žaloba bola zamietnutá ako celok, t. j. v celom rozsahu vo všetkých uplatnených nárokoch, a to nepriznaním ani jedného z nich. To znamená, že ňou bolo rozhodnuté aj o nárokoch uvedených v petite žaloby pod bodmi 2, 3 a 4. Pokiaľ dovolateľ chcel touto námietkou v skutočnosti vyjadriť svoju nespokojnosť so zamietnutím žaloby, teda s rozhodnutím vo veci samej, išlo by o námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorou by sa dovolací súd mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné. Sama osebe však takáto námietka by nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania.

Rovnako zjavne nedôvodná bola aj námietka dovolateľa, že mu súdy znemožnili žalovať pôvodcu difamačných výrokov. Zo žaloby vyplýva, že za žalovaný subjekt označil žalobca dvakrát Slovenskú

republiku, pričom za zástupcu Slovenskej republiky ako žalovanej 1/ označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a za zástupcu Slovenskej republiky ako žalovanej 2/ označil JUDr. Dagmar Buchalovú. Uznesením okresného súdu z 21. 1. 2010 č. k. 10C/113/2008-10, v spojení s uznesením krajského súdu z 31. mája 2010 sp. zn. 5Co/162/2010, bolo konanie voči Slovenskej republike ako žalovanej 2/ právoplatne zastavené. Týmto uznesením bola otázka účasti v konaní vyriešená, v ďalšom konaní ním boli súdy viazané a je ním viazaný aj dovolací súd.

Neopodstatnenou bola tiež námietka o nerešpektovaní postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 213 ods. 2 O. s. p. odvolacím súdom. Svoje rozhodnutie odvolací súd nezaložil nečakane na iných právnych záveroch, než z ktorých vychádzal súd prvého stupňa, a teda nemožno mu vyčítať prekvapivosť rozhodnutia v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Žalobca už v žalobe žiadal priznať uplatnené nároky podľa § 11 a nasl. Obč. zákonníka, resp. podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o nesplnení predpokladov pre priznanie uplatnených nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to predpokladu nesprávneho úradného postupu, pričom doplnil, že nebol daný ani prípadný predpoklad zrušenia právoplatného nezákonného rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd sa zaoberal posúdením uplatnených nárokov aj podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, urobil tak z dôvodu, že to bol práve žalobca, ktorý v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku namietal, že súd prvého stupňa sa nezoberal posúdením jeho nárokov a z hľadiska uvedených ustanovení Obč. zákonníka o ochrane osobnosti. Tým sa vysporiadal s podstatnou odvolacou námietkou žalobcu, preto jeho postup bol správny a za daných okolností ho v žiadnom prípade nemožno označiť za prekvapivý.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani tým, že odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nejde o niektorý z prípadov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, t. j. ak nejde o prípad, kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (táto okolnosť závisí od úvahy odvolacieho súdu), alebo ak súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Pretože v preskúmvanej veci nešlo o žiaden z prípadov vyplývajúcich z § 214 ods. 1 O. s. p., odvolací súd bol oprávnený podľa odseku 2 tohto ustanovenia rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania a týmto zákonným postupom neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Nedôvodnou bola aj námietka dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. V zmysle stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. 12. 2015 nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže len výnimočne zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., a to ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. O taký prípad však v preskúmvanej veci nešlo.

Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. na riadne odôvodnenie rozsudku je postačujúce, ak súd v odôvodnení stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Sú z neho zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

Samotný fakt, že dovolateľ sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku odvolacieho súdu nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

So zreteľom na uvedené, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pre

neprípustnosť dovolania sa nemohol zaoberať správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok